

HANS JØRN ØSTERBY

Koks i kulissen

Hans Jørn Østerby
Koks i kulissen

© ProRex Forlag 2018
www.prorex.dk
6070 Christiansfeld

All rights reserved.

Kopiering må alene ske i henhold til lov om
ophavsret af 14. juni 1995 med efterfølgende ændringer.

Illustrationer: Peter Pedersen

Omslag: Stoltzedesign

Tilrettelægning og sats: Christian Larsen, ProRex Forlag

Tryk: CPI, Tyskland

ISBN 978 87 7068 151 3

Indholdsfortegnelse

1	Pinligt	5
2	En forkølet flok amatører	14
3	I stødet	25
4	Skøre kugler	38
5	Missionen	55
6	I et stort sort hul	78
7	Godt begyndt	94
8	Ud i det ukendte	107
9	Alarmerende	118
10	Overnaturlige kræfter	136
11	Stilhed før stormen	143
12	Peptalk	152
13	Giv den gas	161
14	Tæppet går	168
15	Vil du gå på vandet?	177
16	Koks i kulissen	191
17	Ingen jordforbindelse	200
18	Missionen fuldført	211
	Om forfatteren	216

KAPITEL 1

Pinligt

Jeg ser hende komme ind ad porten til skolegården. Sådan noget skrammel. Lige hvad der manglede. Hvad skal hun her?

Jeg ser rundt på de andre i klassen. De er alle sammen dybt optaget af at prøve at synge med på den tyske sang om de 99 luftballoner. Har jeg glemt noget derhjemme? Ikke idrætstøjet i hvert fald. Jeg er helt sikker på, at det hænger ude på knagen i gangen. Min madpakke? Nej, den ligger i klassens køleskab. Måske er det min storebror Sigurd, hun skal snakke med. Eller min lillebror Frederik. Øv. Det er det ikke. Hun går ind ad døren til min klasses afdeling.

- Åh, Gud, lad mor gå et andet sted hen end herind!

Straks efter banker det på. Det bliver helt sikkert lige så pinligt som altid, når mor tropper op på skolen i et eller andet irriterende ærinde.

Tysklærer Birthe synger skingert og højt og kigger forbavset hen mod døren, da det banker. Kunne mor ikke engang vente, til sangen er forbi? Birthe ved ikke rigtig, om hun skal fortsætte med at synge eller lukke døren op. Hun gør begge dele. Med sangbogen i hånden går hun syngende hen og åbner. Alle i klassen drejer hovedet om mod mig, da de ser, hvem der står udenfor.

Mor vinker til mig og vifter med en seddel. Birthe synger videre – nu mest alene. De andre har lagt sangbogen fra sig og glori skiftevis på mor og på mig. Mor vifter med sin seddel, og Birthe vifter med en hånd for at signalere til mor, at hun lige synger sangen færdig. Og for at det ikke skal være løgn, begynder mor at synge med. Hun kender åbenbart sangen fra sin egen skoletid. Helt ærligt, mor. Er der da ingen grænser for, hvor pinlig du kan være? Hun stiller sig ved siden af Birthe, og sammen synger de, så det kan høres helt ud på gaden. De andre griner fjoget, men de to synger bare videre.

Jeg prøver at gemme mig bag min tyskbog. Jeg overvejer også at glide ned på gulvet, snige mig hen langs væggen til vinduet og simpelthen springe ud. Jeg lader være. Mest fordi vi har klasselokale på 2. sal, men også fordi de to operasangere er ved at være færdige med deres gyselige sang.

Lukas kigger over på mig og signalerer, at det er helt okay. Rart, at der i hvert fald er en i klassen, jeg kan regne med. Jeg sniger mig til også at kigge på Maria. Hun griner heller ikke. Selvfølgelig ikke. Hun er alt for sød til at gøre sådan. Brian er den, der griner højest. Han overdriver helt vildt og skiftevis slår sig på låret og ligger hen over bordet. Idiot. Nu har han skyts til lang tid. Han er altid så irriterende.

Sangen er færdig, og mor lægger op til en high five med Birthe. Hun ser det ikke, for hun er ved at samle sangbøgerne sammen.

- Æh, ja undskyld jeg forstyrrer, kvidrer mor og vifter stadig med sedlen. - Jeg skulle lige snakke med Markus.

- Jamen, det er okay, svarer Birthe. - I kan bare lige aftale ude på gangen.

Det har mor åbenbart ikke tid til. Hun snakker højt i min

retning gennem hele klassen fra det sted over ved døren, hvor hun står.

- Det er ikke nødvendigt at gå udenfor. Det forstyrrer sikkert ikke så meget.

- Ikke mere end det her, mumler Birthe.

Mor hører det ikke.

- Jeg skal bare lige give Markus den besked, at han skal tage over til morfar efter skole i dag. Kan du det, skat?

Det sidste råber hun i min retning. Jeg er jo ikke døv, mor. Hun drejer hovedet om mod Birthe igen.

- Ja, det er, fordi hverken hans far eller jeg er hjemme, og hvis nu han kommer galt af sted med noget i huset, så er der ingen voksne i nærheden.

Hvordan kan man sige noget så pinligt foran alle de andre i klassen? Hvordan kan mor tro, at man ikke kan være alene hjemme, når man går i 7. klasse? De andre ser på mig. Der står "pattebarn" i deres øjne. Pigerne nede i hjørnet fniser højt, og Brian klasker sig stadig på låret af grin. Og når han griner, gør flere af de andre drenge det også automatisk.

- Du skal lige have denne seddel, skat, så du kan se, hvilken af ældreboligerne morfar bor i.

Hun er på vej over til mig mellem bordene. Jeg overvejer igen at springe ud gennem vinduet. Måske kunne man lande i buskene nedenfor? Jeg når det ikke. Mor er nået over til mig og lægger sedlen på mit bord. Da hun skal til at give mig et kys, får jeg nok. Jeg lader, som om jeg falder ned af stolen og lander på gulvet. Mor finder vist ud af, at et kys midt i klassen ikke er særligt smart.

- Jamen, vi ses senere, siger hun muntert og baner sig vej gennem klassen igen.

- Du får det godt hos morfar, råber hun i retning af mig henne fra døren.

Birthe står ved tavlen og ved ikke helt, om hun skal vente på mor eller gå videre med tysktimen. Det sidste er vist umuligt, for ingen ville høre efter. Brian laver kysselyde med trutmund. Maria smiler til mig, og Lukas ryster på hovedet for at vise, at han også synes, mor er for meget. Sådan forstår jeg det i hvert fald.

Det tager lidt tid, før klassen falder til ro igen. Jeg får ikke mere ud af den tysktimer. Mor er sådan set okay, men det der med at komme hen på skolen med gymnastiktøj eller bøger eller beskeder eller noget andet ligegyldigt lærer hun åbenbart aldrig at lade være med. Sigurd kan heller ikke lide det. Vi er ikke fælles om særligt meget, han og jeg. Han har sine venner og er fire år ældre end mig, men det med at få mor til ikke at komme hen på skolen arbejder vi begge på at lære hende.

Hun får det altid lavet sådan, at hun kan smutte fra bagerbutikken her over på skolen midt på formiddagen. Imens får hun fru Klausen til selv at passe biksen. Kunne man overveje at sætte en alarm op ved butikken, så man ved, hvornår mor er på vej? Jeg kunne jo selvfølgelig også lære at huske mine ting.

Men lige det her i dag – det kunne jeg altså ikke gøre for. Æv. Jeg har ellers aftalt med Lukas, at vi skulle lege detektiver i eftermiddag. Det elsker vi. Alt sådan noget med fingeraftryk og den slags. Vi har læst en masse om det i bøger fra biblioteket. Det er pæretet og vildt spændende. Lukas gider sikkert

ikke komme med over til morfar. Der lugter af tis inde fra plejehjemmet lige ved siden af ældreboligerne.

Birthe er gået videre med sin undervisning. Klassen er faldet nogenlunde til ro. Så meget som den nu kan. Der er næsten altid nogen, der snakker.

Jeg kigger på sedlen. ”Husk at tage Frederik med derover,” står der. Nej, skal jeg have den lille lort på slæb resten af dagen? Hvorfor kan andre ikke se efter ham? Jeg gider ikke! Han er så irriterende. Han snakker hele tiden. Og så går han altid lige til Maria og snakker med hende, som om de har været venner i hundred år. Noget jeg ikke rigtig selv tør.

Jeg rækker fingeren i vejret.

- Ja, hvad mener du, Markus?

Birthe kigger ned på mig.

- Æh, om hvad?

- Ja, om det hedder die eller das. Det var jo det, jeg spurgte om. Hvad hedder det?

Jeg aner ikke, hvad hun har spurgt om, og selv om jeg gjorde, ville jeg sikkert ikke vide, om det hedder det ene eller det andet. Jeg tager chancen.

- Det hedder das.

Det gør det så altså ikke, og det har Birthe forklaret os hundred gange, kan jeg forstå.

Jeg sidder stadig med fingeren i vejret.

- Må jeg gå på toilettet, Birthe?

- Nåh, vi er næsten lige startet. Kan det ikke vente?

Jeg ryster på hovedet.

- Har du ikke tisset af i frikvarteret?

De andre griner igen. Det er bare den værste dag, ever.

- Jamen, så skynd dig da!

Birthe peger på døren og fortsætter med de tyske gloser.

Jeg smutter ud ad døren til tonerne af drillende kommentarer – især fra Brian. Jeg trænger i den grad til lidt frisk luft og til ikke at være i den irriterende klasse.

Resten af skoledagen var dum. Mors besøg i tysktimen havde ødelagt det hele. Og nu skal jeg finde Frederik og så om til ældreboligerne. Morfar er god nok. Han er sjov, men jeg bryder mig ikke om at være hos ham og da slet ikke inde på plejehjemmet.

- Skal vi være sammen i morgen i stedet for?

Jeg følges med Lukas ned ad trapperne.

- Ja, svarer han, vi skal have fanget nogle røvere. Lige som i drengebøgerne på min fars reol i kælderen. Vi skal have banket det der detektivbureau op.

Det aftaler vi. Men lige da han skal til at gå, vender han sig om.

- Jeg kan jo også gå med om til din morfar.

- Det gider du ikke, svarer jeg og vil gå videre.

- Jo.

- Jamen der lugter, og der bor kun gamle mennesker, og der arbejder kun strikse damer, der vil slå dig med kageruller.

- Det lyder da vildt spændende. Jeg vil gerne med. Giver han ikke slik eller noget, din morfar?

- Måske kage. Men kun noget, der er knastørt og langt over sidste salgsdato. Jo, for resten måske flødeboller så gamle, at skummet er sejt og stift og næsten ikke til at bide over. Mener du det?

Lukas nikker, så brillerne glider ned ad hans næse.

- Jamen så kom. Jeg skal lige have fundet Frederik og have ham med.

Vi trasker mod Frederiks klasseværelse. Lige da vi runder hjørnet om mod den inderste skolegård, kommer han imod os. Jeg standser. Han går og snakker med Maria. Æv.

Han får øje på os og vinker vildt.

- Hej. Maria skal også om til morfar. Hun skal besøge sin gamle nabo.

Kan det være rigtigt? Skal hun også derom? Så er der da i det mindste en chance for, at dagen bliver okay alligevel. Har hun mon fortalt den lille katastrofe til Frederik om, at mor var på besøg i vores klasse?

- Må jeg gerne følges med jer? spørger hun og ser på mig med sine alt for brune øjne. Hun står og drejer en af sine fletninger mellem fingrene.

Om hun må følges med os? Selvfølgelig må hun det.

- Ja, det er okay med mig, svarer jeg og prøver på ikke at lyde begejstret.

- Også med mig, bjæffer Frederik. - Jeg skal alligevel giftes med Maria en dag. Ikke også, Maria?

Hun griner og tjatter til ham.

Jeg tror, jeg bliver rød i hovedet. Sådan føles det i hvert fald. Den nar. Han skal ikke giftes med Maria.

Vi daffer af alle fire. Jeg håber, at ingen lægger mærke til, at vi følges ad. Det er der vist heller ikke – lige indtil vi kommer forbi bageren.

Nikolaj, hvis far er leder på plejehjemmet, kommer ud fra butikken med en stor brunsviger. Efter ham kommer tre andre drenge fra hans klasse. Lømler ville far vist kalde dem. De er et år ældre end mig.

Nikolaj slår et grin op, da han får øje på os. Han bliver altid kaldt Niko. Han synes vist selv, det lyder mere sejt.

- Nå, havde du glemt gymnastikøjet i dag? Eller var det madpakken? Nåh nej, det var, fordi din mor skulle aflevere en seddel til læreren om, at lille Markus ikke må være alene hjemme.

De andre idioter griner højt. Jeg har lyst til at springe på ham, men tør ikke. For det første får jeg bank, og for det andet skal Maria ikke se, at jeg får det.

- Og hvordan går det med Jesus? Har du fået snakket med ham for nylig?

Niko står med åben mund, så jeg kan lugte hans ånde – og hans brunsviger. Brødet lugter helt klart bedst.

Han har spærret vejen for os. Hvad jeg skal gøre? Mon ikke vi bare skal liste videre?

Frederik hiver i min jakke.

- Skal jeg lave øjetricket?

Min irriterende lillebror kan én skæg ting. Han kan vende sine øjenlåg, så hans øjne ser helt vildt mærkelige ud. Alle, der ser det, synes, det ser ulækkert ud og vender sig om. Det er det eneste seje ved ham. Men det hjælper vist ikke lige her.

- Nej, hvisker jeg til ham, det skal du ikke.

Inden jeg når at tænke så meget mere, springer Lukas pludselig frem og stikker det store drog en på skrinet, så han tumler et par skridt baglæns. Lukas vender sig om mod os.

- Spæn ned mod tunnelen.

Jeg aner ikke, hvordan han kan finde på det, men vi følger efter ham. Alle tre. Lukas forrest og vi andre lige i hælene på ham. Hvis der findes en rekord for 100 meter løb for min aldersklasse, er jeg sikker på, at jeg er ved at slå den. Jeg hiver

mine bukser lidt op og løber som en sindssyg. Jeg vender mig for at se efter Frederik. Han er lige bag mig. Han kan egentlig løbe ret stærkt, men Maria er åbenbart endnu hurtigere. Hun overhaler mig, inden vi når hen til tunnellen, som drengene med deres knallerter ikke kan komme igennem.

Æv, endnu en ting hun ikke skulle se hos mig. Jeg er åbenbart langsom.

Niko er ikke at se nogen steder. Heller ikke hans kamme-sjukker. De gider sikkert ikke løbe efter sådan nogen 7. klases rollinger som os. Det kan man da håbe, i hvert fald.

Midt inde i tunellen under jernbanen standser vi og prøver forpustet at komme til hægterne igen. Lukas smiler over hele gryden.

- Der fik han den, gjorde han!

Jeg tager fat i ham og rusker ham.

- Er du da gal, mand. Hvorfor slog du ham?

- Han stod i vejen.

- Lukas, du er ikke rigtig klog. Nu kan vi bare vente os. Vi får tæv i morgen.

Maria griner.

- Årh, han bliver god igen. Han har sikkert glemt det inden i morgen. Men det er da sjovt, at vi skal gå og opleve det her, fordi din mor synes, der er for farligt hjemme hos jer.

Frederik griner fjoget.

- Fedt, siger han og laver en high five med Maria.

Vi skynder os videre, så vi kan nå i sikkerhed hos morfar.